

Jacques Davidse

Door de Gift naar de Gever

Bijbellezing in Oost-Souburg

Eén in Christus

Efeziërs 2:11-22

Inleiding

We gaan beginnen met het gedeelte te lezen dat we vanavond willen overdenken uit de brief aan de Efeziërs, en wel hoofdstuk 2, vers 11 tot en met 22. Tot zover het Woord van God. Ik voel me eigenlijk een beetje onwennig, want ik ben niet zo gewend om hier een lezing te geven. Maar het is ook wel fijn dat ik hier mag staan om met het Woord te dienen, dat is de andere kant.

Maar er is bij jullie zoveel kennis en ik ben meer gewend met eenvoudige mensen om te gaan. Ja, dan valt het niet op dat ik niet zoveel kennis heb. Daarom heb ik ook aantekeningen gemaakt. Maar hoe meer ik studeerde, hoe moeilijker ik het vond. Ik heb een stapel beschouwingen doorgeworsteld, maar telkens dacht ik: Wat stond er nu ook weer? Dan moest ik opnieuw beginnen en ik kreeg het er maar niet in. En halverwege in de week of langer terug, dacht ik: Heer, dit gaat het niet worden. Maar toen kreeg ik ook wel het idee dat de Heer me aansprak en zei: Ja, maar, je hoeft niet na te vertellen wat anderen al gezegd hebben. Want dat kan iedereen lezen. Het gaat erom wat wil God vanavond tegen ons zeggen door dit gedeelte uit Zijn Woord!

Toen gaf het me rust en ik pakte nog eens de folder erbij met de uitnodiging, en daarop stond, dat vond ik mooi: het onderwerp van de brief aan de Efeziërs wordt vanuit verschillende gezichtshoeken belicht: Door de Gift naar de Gever. Toen dacht ik, dat is mooi. Ik hoef dus niet bang te zijn als ik het vanuit een andere

invalshoek belicht. Nu is dat op zich helemaal niet zo erg, omdat er bijvoorbeeld ook vier evangeliën zijn; het had met één ook gekund. Maar het was wijs om het met vier te doen, zodat er van alle kanten licht scheen op de Heere Jezus. Van alle kanten kon men naar de Heere Jezus kijken en beschrijven wat men van Hem had ontdekt. De vier evangelisten hebben dat vastgelegd, nadat zij Hem hadden ontmoet. En dat maakt het ook gewoon geweldig mooi, dat je met elkaar de schoonheid, ja, de veelzijdigheid van de Heere Jezus ontdekt.

Door de Gift naar de Gever

Dat is eigenlijk ook wat je in de brief aan de Efeziërs tegenkomt, en daar wil ik het vanavond met jullie over hebben. Het thema: Door de Gift naar de Gever, dat is eigenlijk het centrale punt dat ik wil belichten. Want het is niet voor niks dat er een thema gekozen wordt. Ik ben vaak bij lezingen geweest en dan was er altijd een pakkende titel. Dan dacht ik, daarover ga ik wat horen; en dan kwam ik en ging het niet hierover. Dan stond de titel er wel boven, maar de inhoud ging vaak over andere thema's. Het is inderdaad soms moeilijk om bij het onderwerp te blijven, maar dat wil ik vanavond wel proberen; het is ook een heel mooi onderwerp. De brief aan de Efeziërs is geen gemakkelijke brief. Het zijn best wel lange zinnen, maar met veel diepgang erin; en als je die zinnen in stukjes verdeelt, dan kun je het wel behappen.

Maar als je het dan in zijn totaliteit ziet, is het toch wel complex. Het is ook een brief die, dat zegt men ook wel eens, het hoogtepunt is van Paulus' brieven. Maar natuurlijk is de hele Bijbel Gods Woord, dus andere boeken zijn even belangrijk. Maar Efeziërs tilt ons eigenlijk uit boven het leven hier beneden en plaatst ons in de hemelse gewesten, maar eigenlijk nog verder in de hemel: aan de rechterhand van God, waar de Heere Jezus gezeten is aan Gods rechterhand.

Daar hebben we in de tweede lezing over gehoord, en ook wel een beetje in de eerste. Maar om daar te komen, als je de afstand een beetje in gedachten zou houden, dat is eigenlijk waar deze brief ons bij helpt. Die afstand is groot, want wij zijn hier op aarde, en wij geloven in de Heere Jezus – dat hoop ik tenminste – en willen meer ontdekken over Hem. En deze brief trekt ons omhoog van hier beneden, waar wij zijn, naar de plaats waar de Heere Jezus is en waar de Vader is; en dan laat de brief ons vanuit het blikveld van de Vader en van de Heere Jezus weer naar beneden kijken. Dat is best moeilijk te begrijpen, want het gaat haast niet meer om onszelf in deze brief.

Andere brieven

Als je nu de Romeinenbrief leest, is dat eenvoudiger, want die gaat over ons. Dat kun je wel herkennen. En de andere brieven zijn ook op het niveau dat het over onszelf gaat, vaak over tekortkomingen die bijgestuurd moeten worden. Maar toch: de evangeliën gaan ook over de Heere Jezus, en daar zijn wijzelf wel altijd bij betrokken. Maar in de brief aan de Efeziërs gaat het eigenlijk om de Heere Zelf, om Zijn eeuwige plannen, alles wat Hij bedacht heeft en hoe Hij dit tot stand laat komen. Alles wordt onder één Hoofd samengebracht, alles wordt onderworpen aan Zijn Zoon, de Heere Jezus. Daarop valt de nadruk. Dan zijn wij dus eigenlijk niet meer het onderwerp, dat is de Heere Zelf. En dat maakt het een beetje moeilijk voor ons, want we moeten afstand nemen van onszelf om meer van *Hem* te tonen, om *Hem* meer te vertegenwoordigen hier beneden.

En dan wil ik nog graag dat idee uitwerken waarop al is gewezen vanavond: het geven van een cadeau, want dat komt nog een paar keer terug. Wanneer geef je nu iemand een cadeau? Ja, als er een speciale gebeurtenis is, natuurlijk. Als iemand jarig is, of als er een geboorte plaatsvindt, of noem maar op. Als iemand zoveel jaar getrouwd is, of gaat trouwen, dan kom je niet met lege handen. Dan neem je een cadeau mee en dat geef je dan aan degene die jarig is. En dat heb ik wel eens meer gezegd, maar ik denk dat een cadeau uitzoeken een hele moeilijke zaak is. Doe je dat wel eens, een cadeau uitzoeken? Nee, dat laat je over aan je vrouw, nietwaar? Ja, ik ook. Die kan het ook veel beter dan ik. En wat doet ze dan zoveel beter? Ze kan zich veel beter in die ander verplaatsen of bedenken wat die ander zo graag zou willen. Of wat zou die persoon nu nodig hebben, wat past bij degene aan wie ik dat cadeau geef? Als ik in de winkel zou staan, dan zou ik denken: iets wat vooraan ligt en wat niet te veel moeite kost; dat is wel goed, want het gaat ten slotte toch om het bezoek. Nee, het gaat niet om het bezoek; en het cadeau zelf is ook niet het belangrijkste, maar het zegt iets van wat je van de ander begrepen hebt. Wat je van de ander in de gaten hebt.

En als mijn vrouw mij iets geeft, dan raakt het me altijd; niet zozeer het cadeau op zich, maar dat ze weet wat er in mij omgaat en waar mijn verlangens liggen. Soms wist ik het zelf niet eens wat mijn wensen waren. En dan bevestigt zo'n cadeau iets van haar karakter. Dat vind ik zo mooi, dat iemand zoveel interesse in anderen heeft dat je precies geeft wat past bij die ander. Ja, dat is super, dat is een groot cadeau. Dat bewijst dat de gever dus geïnteresseerd is in de ontvanger; en het cadeau spreekt daarvan. Dat cadeau bepaalt, zeg maar, de diepte en de waarde van de relatie.

Gods cadeaus voor ons

Als we zo naar deze brief kijken, en we hebben dat in Efeziërs 1 en het begin van hoofdstuk 2 al gedaan, dan hebben we vele zegeningen gezien die God aan ons heeft geschonken. Al die zegeningen zeggen iets van hoe Hij over ons denkt, ze spreken van Zijn liefde voor ons. Nu weet de Heer natuurlijk alles van ons, dat snap ik wel, maar Hij kijkt met de wensen van Zijn eigen hart naar ons. Als ik iets aan iemand geef, dan versterkt dat de relatie met de ander; de relatie wordt dieper. Dan verrijkt dat die ander. Maar waarom zou God dat doen, waarom zou Hij Zich die moeite getroosten om ons rijk te maken? Dat is dus de vraag: Waarom zou Hij aan ons een cadeau willen geven? Want aan wie geef je een cadeau? Aan iemand waarmee je in een goede relatie staat. Aan iemand die meestal wel goed is, anders geef je geen cadeau.

Maar God geeft Zijn 'cadeaus' aan mensen, die daar helemaal niet om vroegen, aan mensen die vijandig tegenover Hem stonden. Dat is wel heel bijzonder. Hij gaf ons de Heere Jezus toen wij nog zondaars waren, zegt de Bijbel. Dat betekent dat Hij Zijn 'cadeau' schonk toen er nog geen relatie bestond, een relatie die wij als zondaars ook niet wilden. Zo groot is de Gever, met een hoofdletter. Hij is de grote Gever, Die jou en mij liefheeft en maar doorging met geven.

Ik moet nu denken aan die gelijkenis waarin de Heere Jezus spreekt over een wijngaard die door iemand was geplant en die hij eigenlijk liet besturen door dienstknechten, terwijl hijzelf buitenslands ging (Luk. 20:9-19). Af en toe stuurde hij iemand om te kijken hoe de opbrengst was, hoe het ging met die wijngaard. En dan kwamen de dienstknechten bij de wijngaard, en de eersten die daar kwamen werden met lege handen teruggestuurd, en anderen die kwamen werden mishandeld en geslagen en zo weer teruggestuurd. Die knechten kwamen allemaal om de beurt terug bij de eigenaar en deden verslag. Ja, dan moet het niet moeilijk zijn om te begrijpen: Het gaat niet goed met die wijngaard. Daar ga ikzelf naar toe om orde op zaken stellen.

Maar dat staat er niet. Gods wijngaard is het volk Israël en de eigenaar is een beeld van God. Hij dacht: Ik ga nog iemand sturen. Mijn eigen zoon, die Ik liefheb, die zal Ik sturen. Hem zullen ze ontzien. Want Hij is zoveel hoger dan al die dienstknechten, Hem zullen ze sparen. Maar toen de Zoon bij die wijngaard kwam, namen ze Hem gevangen en doodden Hem en wierpen Hem buiten de wijngaard. Dat was de reactie op het grote cadeau dat God had gegeven. En dan zou je toch verwachten dat God zegt: Nu is het klaar, het is over en uit. Maar zo handelt God niet. Hij trekt ons tot Zich, en daar gaan we zo over lezen. Hij trekt ons op uit de dood, want

daarin lagen we allemaal. Onze daden getuigden ervan dat we dood waren in zonden en misdaden. Niemand van ons kan zeggen dat er een deel van zijn leven was waarvan hij kon zeggen: dat heb ik wel redelijk gedaan. Nee, we waren echt dood in zonden en misdaden, en we verdienden allemaal de straf van God.

Maar God heeft ons genade betoond, en dat hebben we in de eerste verzen van hoofdstuk 2 al gezien. Toen wij dood waren en onze gedachten werden beheerst door de overste van de macht van de lucht en zijn demonen; toen heeft God ons barmhartigheid bewezen. Toen is God barmhartig jegens ons geweest. Hij wilde niet dat iemand verloren zou gaan. En Zijn investering in ons was het grootste cadeau dat maar denkbaar is. Want Hij heeft ons gekocht met het bloed van Zijn eigen Zoon, zegt de Bijbel (Hand. 20:28). Christus heeft Zichzelf overgegeven voor u en voor mij. En we hebben ook eraan gedacht in de eerste twee lezingen, dat dit allemaal al Zijn plan was van vóór de grondlegging van de wereld.

Hoofd en lichaam

God heeft de wereld geschapen, de aarde en alles wat erop en erboven is, en toen wist Hij al dat er eenmaal een moment zou komen dat de mensen Zijn Zoon zouden kruisigen. En dat Hij zou sterven, de dood zou binnentreden, weer zou opstaan en door dat geweldige verlossingswerk en de kracht van de opstanding een nieuw volk van God tot heerlijkheid zou leiden. Niet alleen Zijn Zoon zou opstaan, maar met Hem en in Hem ook dit verlost volk van God. Daarom noemt deze brief de gemeente ook het lichaam van Christus. Want de Heere Jezus is het Hoofd van het lichaam. Een hoofd zonder lichaam is niets, en een lichaam zonder hoofd is ook niets.

Soms wordt er wel zo gehandeld, want vroeger was ik politieagent en dan kwam je bij mensen die overleden waren. Maar wij mochten nooit constateren of iemand dood was, daar moest altijd een arts voor komen. Behalve op sommige momenten mocht dat wel; één van die momenten was, als het hoofd van de romp gescheiden was. Ik moest het uit mijn hoofd leren, wanneer dat allemaal zo was. Als het hoofd van de romp gescheiden was, dan konden wij als politiemensen ook constateren dat iemand dood was. Ja, dat klopt. Zo is het ook in geestelijk opzicht. Zonder de Heere Jezus hoor je niet bij het lichaam. Zonder het Hoofd is er geen lichaam, dat één is met het Hoofd.

En waar is de Heere Jezus nu? Daarover hebben we in de tweede lezing gehoord, dat de Heere Jezus aan de rechterhand van God is, in de heerlijkheid van de Vader. Daar is het Hoofd. En waar zou het lichaam dan zijn? Het is verenigd met het Hoofd,

het maakt er deel van uit. Dat is dus in de hemel, aan de rechterhand van God. Want daar is de Heere Jezus, ons Hoofd dat boven is; dus dat is ook onze plaats. Maar dat geldt nu alleen in geestelijk opzicht; het is nog niet letterlijk zo, want dan zouden we hier niet zitten. Dan zouden we bij Hem zijn.

Maar er wordt in deze brief dus het beeld gebruikt van het Hoofd en het lichaam. Het Hoofd is in de hemel, en daar worden de beslissingen genomen, de besluiten; daar vindt de besturing plaats. En het lichaam is nog hier op aarde: dat zijn u en ik, allen die gekocht en betaald zijn met het bloed van de Heere Jezus. Als we dat geloven, dan behoren wij tot het lichaam van de Heer en dan, als ik het zo mag zeggen, stuurt Hij ons aan vanuit Zijn positie als het Hoofd in de hemel. Hij stuurt het lichaam aan hier op aarde om Zijn wil te doen. En wat zouden we hier moeten doen? Dat zijn nu de teksten die ik nog met jullie zou willen lezen uit de vorige hoofdstukken van deze brief. Waarom ontvangen wij al die cadeaus? Waarom is God zo uitermate in ons geïnteresseerd? Het is een vraag die mij wel eens bezighoudt. Want Hij had ons inderdaad kunnen wegdoen. En ik weet dat de Heer van ons houdt, maar waarom houdt Hij van ons? Wat is Zijn doel met ons?

Het zoonschap voor Zichzelf

En hoofdstuk 1 van deze brief geeft daar antwoord op. Dat houdt me echt wel bezig, en dat is hoofdstuk 1:6. Hij heeft ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd (vs. 5), en dan zegt vers 6 dat het tot lof van de heerlijkheid van Gods genade is, waarmee Hij ons begenadigd heeft in Zijn geliefde Zoon. Dus hier staat dat wij tot het zoonschap voor God bestemd zijn, maar dat dit tot lof is van de heerlijkheid van Gods genade. Wat wordt er dus grootgemaakt? De heerlijkheid van Gods genade. En daar heb je ook een object voor nodig, namelijk de mensen die de rijkdom van die genade hebben ontvangen. Naar hen wordt hier gekeken en van hen wordt gezegd: Zo, dan moet die genade wel ontzettend groot geweest zijn. Het straalt ervan af.

Dat vind ik zo mooi bij Saulus, als hij Paulus wordt, dan wordt de grote genade van God zichtbaar. Hij had de gemeente vervolgd en werd door de Heere Jezus stilgezet, gekocht en betaald, en hij werd toen Paulus, d.i. de kleine. In hem werd alleen maar zichtbaar hoe groot de genade van God was. En elk moment van zijn wandel vertoonde hij de genade van God door te laten zien wie hij geworden was. Daarmee werd de heerlijkheid van de genade van God grootgemaakt.

De tweede keer lezen we over Gods heerlijkheid in vers 11 en 12: 'Hem die alles werkt naar de raad van Zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid,

wij die vooraf in Christus hebben gehoopt'. Dus u en ik, zoals dat hier staat, zijn tot lof van Zijn heerlijkheid. God heeft ons gekocht en betaald, ik denk om meerdere redenen, maar dit is in ieder geval één van de hoofdredenen. Opdat Hij hierdoor grootgemaakt wordt. Dan gaat het dus niet meer om ons; het is Zijn heerlijkheid, niet mijn heerlijkheid. Dus God manifesteert Zich hier door al die mensen die gekocht en betaald zijn, opdat door hen Zijn heerlijkheid zichtbaar gemaakt wordt. Mag ik het alvast zo zeggen, ik werk dit nog wel uit, dat de gemeente van God, het lichaam van de Heere Jezus, hier op aarde is om de grootheid van God uit te stralen, de heerlijkheid van God te manifesteren. Want het is de glorie van de Vader der heerlijkheid, die geopenbaard wordt (vs. 17). Dat is onze roeping.

Het voorbeeld van Job

Kijk, ik moet even denken aan Job. Dat hele boek Job is best een pittig boek natuurlijk, Job krijgt heel wat te verwerken. Maar dat begint in de eerste hoofdstukken met een blik achter de schermen, waarom de dingen in Jobs leven allemaal gaan gebeuren. En als ik het een beetje simpel mag zeggen: het gaat daar om de geestelijke strijd, de strijd om de eer van God. En die strijd wordt gestreden rond Job en zijn omstandigheden. Want de satan gaat rond, dat staat er ook zo, die maakt reizen over de wereld en kijkt ondertussen wat hij allemaal tegenkomt en waar hij interventies kan doen. Waar hij de eer van God kapot kan maken. Want dat is het doel van de satan: de eer van God aantasten, waar hij kan. Dus waar zal hij dat doen? Bij mensen die God de eer geven. Zij zijn het voorwerp van zijn onderzoek.

En hij komt langs Job en ziet dat Job God liefheeft en Hem wil dienen. En dan komt hij voor de troon van God. Hij verschijnt voor Gods regeringszetel, en dan vraagt God: Waar kom je vandaan? En dan zegt de satan: ik heb rondreizen gemaakt op aarde. Dan vraagt de Heere God: Ben je dan ook Job tegengekomen? Een man die godvrezend is en zich afkeert van het kwaad. Zie je dat? God is blij dat Hij iemand vindt die zijn hart erop gezet heeft om God te eren door te wijken van het kwaad en Hem te vrezen. Dat is het onderwerp van gesprek in de hemel, in de hemelse gewesten. En wat gebeurt er dan? Dan zegt de satan: Ja, dat is allemaal wel mooi, maar omdat U hem zo goed beschermt, leeft hij zo netjes. Ik vertaal het even met mijn eigen woorden. Laat mij maar eens aan de gang gaan met Job, en geef mij maar eens de macht over zijn gezondheid en over zijn bezittingen en over zijn kinderen. Dan zult U zien dat het allemaal verandert, Heere God.

En God staat het hem toe, hij krijgt die macht. Dan zit ik echt met gekromde tenen te lezen, want ik denk: Nu gaat de Heere God zover dat Hij Zijn eer in de handen van Job legt. En Job weet er helemaal niets van, hij is niet aanwezig bij dit gesprek. Dit gebeurt allemaal onzichtbaar voor Job, in de hemelse gewesten. Hier wordt een discussie gevoerd, een gesprek over Job. Dat komt doordat Job zoveel van de Heere God houdt, zo is hij onderwerp van gesprek geworden. En daarom trekt hij ook de aandacht van de satan, want dit wil de tegenstander kapotmaken. Maar wat gebeurt er dan? Dan zegt de Heere God tegen de satan: Ga je gang maar om Job op de proef te stellen. Het gaat in fases, en Job verliest het één na het ander en hij krijgt klap na klap te verduren. En elke keer komt de satan terug na zo'n klap en dan vraagt de Heere God: En? Ja, het is niet gelukt, moet de satan toegeven. Job houdt nog steeds vast aan U, hij eert U nog steeds. Maar als ik dit doe, dan is het wel afgelopen. Het gaat telkens een stap verder.

Maar wat ik hiermee wil zeggen is dat we daarmee een inblik krijgen, als het gaat over de eer van God, de heerlijkheid van God, als die wordt toevertrouwd aan mensen die er zelf niets van weten. Maar Job denkt wel: Wat heb ik het hier toch moeilijk. En waarom gebeurt dit eigenlijk? Hij snapt er niets van. Want hij doet zijn best om bij de Heere te horen en Hem van harte te dienen. Job krijgt ook geen briefje uit de hemel: het is hierom of daarom. Hij krijgt drie vrienden op bezoek, maar het is de vraag of die hem nu wel echt bemoedigd hebben. Laat het maar even los, maar waar het om gaat is dat de Heere zoveel vertrouwen stelde in Job dat Hij het allemaal toeliet en liet gebeuren.

God verheerlijken in ons leven

Daarvan kan ik alleen maar onder de indruk komen, want dat is wat de Heere God ook met jou en mij wil doen. Hij wil Zijn heerlijkheid aan ons toevertrouwen en gaat er dan vanuit, mag ik het zo menselijk zeggen, dat we werkelijk ervoor zullen gaan. Zodat de Heere God kan zeggen: Ja, dat gaat wel, hoor satan. Dat is aan hem toe te vertrouwen. Ook al zijn het zwakke mensen, ze zijn verbonden met Mijn Zoon, de Heere Jezus. En ik denk dat de Heere veel gedachten en plannen heeft, zodat wij onder de indruk zullen zijn van de Heere Jezus, ook al zijn we zwak en kunnen we falen. Maar laat het altijd ons gebed zijn: 'Heer, houd me vast, laat me iets van Uw heerlijkheid hier vertegenwoordigen'.

Heb jij die wens om de heerlijkheid van God hier ten toon te spreiden? In elke situatie? Ik heb het over een verlangen, want ik snap best dat we soms tekort zullen schieten. Maar het begint toch altijd met de wens: 'Heer, help mij om er voor U te

zijn en voor Uw aangezicht te staan', evenals dit leefde bij de vrienden van Daniël, toen zij in de vlakke van Dura stonden en zeiden: 'Wij zullen niet buigen voor dit beeld', ook al zouden wij de enige drie zijn, zelfs als wij zouden twifelen of God nog leeft. Wij blijven staan, en knielen niet voor een afgod. Hiertoe moet je wel veel genade en kracht krijgen.

Ja, dat krijg je ook. En waaruit bestaat die kracht dan voor ons? We vinden het in deze hoofdstukken: Efeze 1, 2, en 3. Dat zijn drie hoofdstukken waar je voldoende voedsel krijgt om staande te blijven en goede werken te doen voor God – werken die Hij overigens al van tevoren bereid heeft. Dus dit is zo mooi, dat God jou roept om Zijn heerlijkheid hier in deze tijd, en op de plaats die God je heeft gegeven, werkelijk te vertonen. Daartoe geeft Hij ook de middelen, de zegeningen die daartoe nodig zijn. En wat zijn die zegeningen? Dat zijn *geestelijke* zegeningen. Vandaag de dag is er een beweging, die ervan uitgaat dat de materiële zegeningen het belangrijkste zijn. Want daardoor krijg je het idee dat je op de goede weg bent en dat God je kan zegenen.

Dat is een oudtestamentische gedachte, die in Israël wel opging. Maar in het Nieuwe Testament is het echt heel anders geworden. En de Heere Jezus Zelf is hiervan het grote Voorbeeld. Hoewel Hij rijk was, is Hij arm geworden, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Maar is dit rijk in materieel opzicht? Welnee, toen de rijke jongeling bij de Heer kwam, zei de Heer: 'Je moet alles wegdoen, want dat staat tussen jou en Mij in. Verkoop alles wat je hebt, kom dan hier en volg Mij'. Of wie van de apostelen of van de discipelen kun je noemen, die in weelde leefden? Ze raakten bijna alles kwijt. Maar ze verloren niet hun Heer, Hij werd steeds groter voor hen. Toen Zacheüs werd geroepen en uit zijn boom kwam, wilde hij alles weggeven (Luk. 19). De blinde Bartimeüs liet alles los na zijn genezing en hij volgde Hem (Mark. 10). Toen de discipelen werden geroepen aan boord van hun scheepje, lieten ze alles achter en volgden Hem (Mark. 1).

En waarom deden ze dat? Was het een soort goede daad? Nee, er was iets gebeurd. Er was iemand voorbijgekomen, Die zoveel heerlijker was dan alles wat zij bezaten. God gaf hun de kracht om de aardse dingen eenvoudig los te laten. En het zicht op de Heere Jezus geeft zoveel kracht, dat je kunt staande blijven waar je normaliter nooit zou kunnen staan. Waar zoveel mensen zich verwonderd hebben dat gelovigen bleven volharden, terwijl iedereen dacht: dat gaat nooit wat worden. Ik heb veel broeders gesproken in het Oostblok, die nog leefden in de tijd van de vervolging, toen het niet toegestaan was een Bijbel in huis te hebben of samenkomsten te houden. Maar zij hebben altijd gezegd: in die tijd – nu de vervolging er niet meer is kunnen we het vergelijken – toen we vervolgd werden, hebben we zoveel van de Heere Jezus gezien! Maar nu kunnen we lezen wat we

maar willen en we worden zo afgeleid hierdoor, dat we vol raken van andere dingen.

De strijd is zo anders geworden, zeggen ze ook. De strijd hier is een geestelijke strijd, geen strijd tegen vlees en bloed, toont Efeziërs 6, maar tegen de wereldbeheersers, tegen de machten in de hemelse gewesten, geestelijke machten van boosheid. Als wij ons richten op de zegeningen van de Heere Jezus, de zegeningen van God, zoals hoofdstuk 1 het zegt, dan zijn dat geen materiële zegeningen. Het is geen groot huis, een mooie baan en al die dingen, hoewel dat ook kan voorkomen. Maar het zijn volgens deze brief de *geestelijke* zegeningen, de dingen waar je zo rijk van wordt in Christus. Die dingen worden aangevallen door deze boze machten.

Alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten

Om je daar een beetje idee van te geven, Efeziërs is de enige brief waar sprake is van de term 'de hemelse gewesten'. Dat is een moeilijke uitdrukking, maar wat zijn nu de hemelse gewesten? Wat is dat voor gebied? We hebben de aarde, waar we wonen. We hebben de hemel, maar welke hemel bedoelen we dan?

We hebben in het spraakgebruik de hemel, waar de sterren en alles staan; en het firmament wat we zien, dat noemen we dan de hemel, maar we hebben ook nog de hemel als de plaats waar de Heere God woont. Paulus zegt in Korinthe dat hij is opgetrokken tot in de derde hemel. En daar hoorde hij dingen, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken. Maar hij noemt het ook het paradijs. Dus de derde hemel is kennelijk identiek aan het paradijs. En het paradijs, dat weten we, is de plek waar mensen naartoe gaan als ze sterven. Tenminste voor zover ze de Gekruisigde als Heer en Heiland hebben aanvaard. 'Vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn', zei de Heere Jezus tegen de man die met Hem gekruisigd was en die in Hem geloofde. En deze man getuigde: Hij hangt daar terwijl Hij onschuldig is, wij hangen hier terecht. Hij beseftte dat hij een zondaar was. Hij zei: 'Heer, gedenk mij als U in Uw koninkrijk komt'. Toen zei de Heere Jezus: 'Vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn'. Dat is de plek die Paulus de derde hemel noemt (2 Kor. 12).

We hebben dus de hemel in ons spraakgebruik, laten we dat even de eerste hemel noemen. We hebben de tweede hemel, waar we nog niets over gezegd hebben. Dan heb je het paradijs, en misschien nog wel meer, maar daar gaat deze studie niet over. Waar het nu om gaat, zijn die hemelse gewesten. En ik denk, die zitten tussen wat wij hier gewoon de hemel noemen en waar de Heere God verblijft, of waar de Heere Jezus is. Dat is dezelfde plek, eigenlijk de derde hemel. Hoe dat dan

precies ingedeeld is, moet je me straks ook niet vragen, want dat weet ik gewoon niet. Ik citeer alleen maar wat ik gelezen heb van Paulus. Maar in die ruimte daartussen, dat is voor ons de onzichtbare wereld, want dat kun je met je ogen niet zien, dat noemt deze brief 'de hemelse gewesten'. U zit allemaal een beetje vragend te kijken: Wat heb ik daar nu aan, wat heb ik daarmee te maken? Dat is nu typisch westers. Wat heb ik daarmee te maken? Voor ons bestaat die wereld niet zo concreet. Maar in deze hele brief gaat het er wel over. Dus als wij nu alleen maar de dingen eruit halen die we mooi vinden, dan wil dat niet zeggen dat die toepasbaar zijn op ons, want ze staan wel in een bepaald verband.

Al die zegeningen van hoofdstuk 1, die hebben we ontvangen, nietwaar? Namelijk in de hemelse gewesten. En de brief sluit af met hoofdstuk 6: de strijd in de hemelse gewesten. Dus dat gaat niet over wat ik hier met mijn ogen zie en met mijn handen voel enz., het is gééstelijk. En die hemelse gewesten zijn hier ook merkbaar hoor, vandaag waar wij zitten. Dat gebeurt in ons denken, het zit in die hemelse sfeer, die gewesten waar de beïnvloeding plaatsvindt. Het is niet zozeer: we hebben soms veel energie en richten ons op de dingen van de wereld, zoals we dat noemen, en dat zijn vaak zaken zoals muziek, of boeken of films, of het internet en sociale media, of waar we elkaar voor waarschuwen. Ik zeg niet dat we dat niet moeten doen, maar uiteindelijk zijn dat allemaal zichtbare dingen.

Er zit een wereld achter, en dat is de onzichtbare wereld waar de boze machten zich manifesteren door middel van deze dingen. En daar vindt de strijd plaats, want daar zijn die boze geesten die dat sturen, die proberen om via die dingen invloed te krijgen op ons leven. En waar zijn die machten op uit? Om de heerlijkheid van God te verstoren, zodat het lichaam van Christus niet functioneert. Dat kan ik zo voor je invullen met allerlei boze leringen en gedachten, waardoor het lichaam niet functioneert en de eer van God aangetast lijkt te worden.

We leven in een tijd waarin we de opkomst zien van wat ik net naar voren haalde, de leer dat God ons wil zegenen met allerlei materiële zegeningen. Maar Paulus zegt dat hij heeft geleerd tevreden te zijn in de omstandigheden waarin hij was (Fil. 4). Hij had ook geleerd: Mijn genade is u genoeg (2 Kor. 12). Het is een beetje in een ander verband, dat weet ik. Maar het idee erachter blijft hetzelfde. 'Heer, Wie heb ik nevens U'. Is de eer van de Heere Jezus, de eer van God nog voor ons waar het om draait? Daarover gaat het in deze brief, want dat is het thema van hoofdstuk 1 tot en met hoofdstuk 6.

Een hemels volk, een nieuwe schepping

En vanavond hebben we hoofdstuk 2. En het stuk dat wij gelezen hebben, is een heel rijk stuk, maar het is eigenlijk niet zo heel moeilijk te begrijpen. Want hier zegt de Heere God, als ik het even met mijn eigen woorden formuleren: om die heerlijkheid van Mij te laten tonen, zoek Ik voor Mij een volk uit dat daarbij past. En dat volk bestaat niet alleen uit Joden en heidenen, maar het bestaat uit nieuwe mensen, een nieuwe schepping. Dat is wat we gelezen hebben.

Dat volk voldoet namelijk aan de voorwaarden, zodat God Zijn heerlijkheid aan hen kan toevertrouwen, zodat zij daarvan stralen en die heerlijkheid vertonen. Maar daar moest wel een en ander voor geregeld worden, als ik het menselijk zo mag formuleren. Eén van die dingen was dat God in de periode van het Oude Testament een volk lief had gekregen, Israël. Hij had het uitgezocht, omdat Hij het liefhad en Hij was er een verbinding mee aangegaan. Hij had er beloften aan gedaan. Dat vinden we ook in dit stukje, dat er beloften zijn gegeven aan dat volk, aan Israël. En ja, om de heerlijkheid van de Heere schade toe te brengen, heeft de satan daar wel weer een stokje tussen gestoken. En er heel wat mensen vandaag de dag, die denken: Israël, dat is voorbij, dat is over en uit. Dit is allemaal voor de kerk geworden, het is allemaal voor ons.

Maar dat is natuurlijk niet wat de Bijbel zegt, het is niet wat God zegt. God zegt dat er nog wel degelijk een volk Israël is, ook al is het niet allemaal Israël wat Israël wordt genoemd. Er zijn wel degelijk besnedenen van hart onder het oude volk van God, mensen die niet alleen maar uiterlijk besneden zijn, in het vlees, maar die in hun hart besneden zijn. Die echt de Heere God liefhebben en uitzien naar de Messias. Het zal een deel zijn van wat we nu kennen als het volk Israël. Maar het is er nog wel, het is niet verworpen; en God zal de draad met Zijn volk weer oppakken. Hij zal Zijn Messias zenden, de Heere Jezus zal terugkomen en zal duizend jaar heersen als de Koning van Israël. En het zal gebeuren in Jeruzalem; dat staat allemaal nog overeind. Gods beloften zijn waarachtig. Hij heeft het beloofd en Hij zal het doen.

Maar dat is niet het volk, waarover het hier gaat in hoofdstuk 2. Want er waren ook nog heidenen, en die hadden helemaal geen rechten. Daar zijn we mee begonnen om te lezen. Wat voor rechten hadden zij? Zij waren 'dood', dat hebben we in de eerste verzen van hoofdstuk 2 al gelezen. En als je dood bent, heb je helemaal geen verwachting meer; dan is het over en uit. Voor God waren wij dood in overtredingen en zonden. Hij moest ons opwekken uit de dood, en dat kon maar op één manier gebeuren: door de Heere Jezus. Doordat de Heere Jezus mijn plaats

innam op het kruis van Golgotha en voor mijn zonden stierf, ben ik met Hem gestorven. En ik ben ook opgestaan met Hem, want Hij is opgestaan; daar gaan we binnenkort weer aan denken, nietwaar? Ik kom wel eens in Moldavië, een Oostblokland en dan zeggen ze altijd ‘pachi’ tegen elkaar, dat betekent vrede. Nu, dat is ook mooi, dat staat ook in dit stukje. Wij zouden dat ook wel eens mogen doen, elkaar een hand geven en dan tegen elkaar zeggen: Vrede zij u. Door wie dan? Door de Heere Jezus. Hij heeft vrede gemaakt. Want dat heb ik gelezen, dat staat in dit gedeelte (vs. 14vv.).

Maar als het daar tegen Pasen loopt, zeggen ze niet meer ‘pachi’, maar dan hoor je: ‘de Heer is opgestaan’. En dan geef je als antwoord: ‘Ja, de Heer is waarlijk opgestaan’. Dat zegt iedereen daar; als je in de bus stapt, zegt de chauffeur dat ook: ‘De Heer is waarlijk opgestaan’. Mag ik je kaartje zien? Ja, dat zegt hij. Maar het kan ook een formaliteit worden, dat begrijp ik ook wel. Maar het is toch bijzonder als je in zo’n land komt, en de bakker zegt tegen je, als je om brood vraagt: ‘de Heer is waarlijk opgestaan’. Daar sta je toch even stil van. Ja, de Heer is waarlijk opgestaan. Dan word je toch weer bij dat feit bepaald. Dat betekent ook: Hij is dood geweest, maar Hij leeft. Die dingen horen bij elkaar.

Dat is waar de volken nu ook deel aan hebben gekregen. Want Hij is onze *vrede*. Doordat de Heere Jezus is opgewekt, ben ik mee opgewekt met Hem, met het doel om voor Hem te leven. Je bent niet mee opgewekt om te doen wat je zelf wilt, want dat waren de dingen van je gedachten en van je vlees (vs. 3). God zegt: Hier heb Ik niets aan. Die dingen moeten in de dood. Wat Ik wil is dat je overeenkomstig de nieuwe mens leeft, dat je beseft wat Christus voor jou heeft gedaan op het kruis. En die vraag komt tot ons allemaal: Wat is ons antwoord op de liefde van Christus? Hij heeft zoveel voor ons gedaan. Hij heeft de scheidsmuur weggebroken, hebben we gelezen (vs. 14).

Er zijn verschillende gedachten over onder Bijbeluitleggers, maar als je als heiden bij de woonplaats van God wilde komen, de tempel die er toen was, dan kon je niet veel verder komen dan het voorhof van de heidenen – wat trouwens niet in de Bijbel staat. Dat was een uitvinding van Herodes, die de tempel had gebouwd, er was een stukje van het plein bijgetrokken en daar mochten ook heidenen komen. Maar als je echt de tempel wilde binnengaan, dan ging je de zuilengalerij binnen die de ingang vormde, en daarachter stond de werkelijke tempel. Maar die voorhof van de heidenen was gescheiden van het deel waar de Israëlieten, de priesters enz. mochten komen om hun offers te brengen. Daar zat een muur tussen, en daarboven hing een bord, dat wanneer je als heiden verderging, je de doodstraf te wachten stond.

Ik weet niet of dit nu precies de uitlegging is, maar het geeft in ieder geval wel weer wat dit stukje bedoelt te zeggen: dat je geen enkel recht had om bij God te komen. Eigenlijk had de Israëliet dat ook niet, want hij mocht nooit met lege handen binnenkomen; het was altijd op basis van een offer. Maar een heiden kon sowieso niet binnenkomen, die diende zijn afgoden. Dus die mocht niet bij de woonplaats van de ware God komen, tenzij hij zich als proseliet bij het volk voegde; en dan nog met allerlei beperkingen.

Welnu, zegt hoofdstuk 2, als de Heere God toch een volk wil hebben dat tot Hem kan naderen, kan dat maar op één manier. Dan moet er iemand zijn die toegang verschaft, die de tussenmuur met het bordje 'Verboden toegang' weg kan nemen en ervoor kan zorgen dat wie tot God wil naderen werkelijk toegang krijgt in Zijn nabijheid. Dat is gebeurd doordat de Heere Jezus voor u en voor mij aan het kruis van Golgotha is gestorven. Want wat gebeurde er toen, toen de Heere Jezus daar hing op het kruis? Toen scheurde het voorhangsel van boven naar beneden en werd er een nieuwe, levende weg tot God geopend (Hebr. 10). Er was niets meer te zien van het bordje 'Verboden toegang'. Er kwam een nieuwe weg, een levende weg, geen weg die tot de dood leidt. De weg die naar het leven voerde, kwam er doordat de Heere Jezus Zijn kostbaar leven als offer aan God heeft gebracht. Het was 'door het kruis', dat hebben we ook gelezen (vs. 16).

Laten wij naderen

We hebben over drie dingen gelezen: het bloed, het kruis en Zijn vlees. Christus is Mens geworden en Hij heeft bloed en vlees aangenomen (vgl. Hebr. 2). De Zoon is waarachtig Mens geworden, daar moet je even over nadenken. Er zijn helaas veel leringen ontstaan in de loop der jaren – en ze worden misschien wel weer steeds sterker –, die loochenen dat de Heere Jezus Zelf God is. Dat zijn veldslagen in de hemelse gewesten, om het zo maar eens te zeggen. Hoe staan we hier dan in? Kan ik zeggen: 'Hij is mijn Heer en mijn God', door genade hoor ik bij Hem. Of laat ik me meeslepen door de tijdgeest en durf ik er niet meer voor uit te komen hoe belangrijk de Heere Jezus is?

Ik hoor het regelmatig en dat is niet om u te veroordelen, dat bedoel ik er niet mee, maar om de tijd te schetsen waarin we terechtkomen. We hebben het over God en dat is dan een hogere macht, en daarin hebben de mensen geen moeite om te geloven. Maar dat is dan toch precies ons thema: de heerlijkheid van God wordt aangetast. God is niet zomaar een god als ieder ander. Hij is de Enige, de Unieke, de Ik ben. Hij is de Eeuwige, de Onveranderlijke. Wij veranderen, maar Hij nooit. En

Hij heeft Zichzelf geopenbaard in de Heere Jezus. Christus is tot ons gekomen en heeft laten zien Wie God is in al Zijn facetten. In alles wat de Heere Jezus deed, hoe Hij handelde en wandelde, hoe Hij sprak. Hij heeft altijd de Vader laten zien.

Thomas geloofde het allemaal niet en zei: 'Heer, toon ons de Vader'. Hij wilde zo graag de Vader zien. Dan zegt de Heere Jezus: Thomas, ben Ik nu zolang bij je en ken je de Vader niet. Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Dus de Heere Jezus zegt gewoon: Als je de Vader wilt zien, dan moet je naar Mij kijken. Ik druk het uit, Ik vertaal het voor jullie. Door alles wat Ik doe heb Ik de liefde, de erbarming van de Vader laten zien. En dan weet je: de Heere Jezus heeft niet anders gedaan, dag in, dag uit, toen Hij hier rondwandelde. En hoeveel respons heeft Hij daarop gekregen? Hoeveel respons heeft de Vader op die heerlijke dingen gekregen? Toen de Heere Jezus aan het kruis hing, hing Hij daar alleen. Hoeveel respons kreeg de Vader op Zijn cadeau? Hoeveel mensen stonden op om de heerlijkheid van God te prijzen?

Maar ik denk wel dat deze brief wil ons optrekken naar het niveau van Zijn heerlijkheid en ons daarmee wil vullen. Want uiteindelijk spreekt dit stukje in Efeziërs 2, waarmee we eindigen, erover dat God ons als levende stenen toevoegt aan de woonplaats, waarvan Christus Zelf de Hoeksteen is. En Hij wil ook bij ons komen wonen. De Heere Jezus zegt in Johannes 14: Weet je, als je Mijn Woord bewaart en je hebt Me lief, dan zal Ik Mijzelf aan jou openbaren. En een paar verzen verder zegt Hij: als je dat doet en Mijn woord bewaart, dan zullen de Vader en Ik bij je komen en woning bij je maken. Het verlangen van God om bij ons te wonen, dat is toch ongelofelijk? Ik heb het altijd maar over dat ik bij God wil wonen, maar God heeft het verlangen bij mij te wonen. Ik zou het niet kunnen zeggen, als het hier niet stond.

Maar hier in Efeziërs 2 staat ook weer dat God zegt: Ik heb een eigen volk, en dat bestaat uit personen uit de Joden en uit de heidenen. Maar Ik heb die twee niet bij elkaar gebracht, zoals je twee verschillende metalen samenvoegt: bijvoorbeeld ijzer en brons. Nee, de gemeente is geheel nieuw, ze is niet joods, niet heidens, het is één nieuwe mens, een nieuwe schepping in Christus. Er is een nieuw volk ontstaan, gekocht en betaald en gegrond op het werk van de Heere Jezus. Dat is het fundament, dat hier beschreven wordt. De Heere Jezus Zelf is de Hoeksteen, hebben we gelezen, van het gebouw waarin dit nieuwe volk van God woont, dat Hij gekocht en betaald heeft. Hij noemt het ook Zijn lichaam, waarvan Hij het Hoofd is en waarvan Hij ook nog eens de Hoeksteen is.

En ik weet niet of je verstand hebt van bouwen, ik moet voorzichtig zijn als ik er wat over zeg. Maar dan denk ik: een hoeksteen bepaalt hoe het gebouw eruit gaat

zien. Want van daaruit lopen alle lijnen. Dat is ongeveer het belangrijkste; als je in het midden begint, dan weet je nooit waar je eindigt. Maar als je daar in die hoek begint, dan weet je precies: er gaat een lijn zo, en er gaat er één zo. Dat is niet meer te veranderen. Dat is geweldig. De Heere Jezus bewaakt dat gebouw, dat Hij heeft gevormd. De Heere Jezus bouwt het, en wie gebruikt Hij daarvoor? Jou en mij, levende stenen. Petrus zegt dat in zijn brief: Laat je als levende stenen vormen tot een gebouw van God, tot een tempel. Waarom? Om offers te brengen als een heilig priesterdom voor God (1 Petr. 2).

En ik denk dat dit hoofdstuk stopt met dat intense verlangen van de Heer, dat we dit gebouw binnen komen; en dat gebouw zijn jij en ik, als we ons laten bouwen als zulke levende stenen. Gefundeerd op de apostelen en de profeten. Dus we bouwen niet zelf een beetje, dat schiet niet op, dat gaat niet de heerlijkheid van de Heer tonen, dat gaat alleen maar veel ruzie opleveren onder onszelf. Want als de Heer het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan. Dan kun je wel je best doen en allerlei theorieën bedenken, maar het wordt nooit het gebouw van God.

Het gebouw van God is gekenmerkt door de echte Bouwmeester. Dat is de Heere Zelf. De Heere Jezus die aangeeft hoe je moet bouwen. Hoe zou ik erop bouwen? Wat voor materiaal zal ik gebruiken? Goud, zilver, kostbare stenen: allemaal mooie dingen van de Heer (1 Kor. 3). Kunnen we dat vertellen aan Hem en zou Hij dan niet met vreugde in dat gebouw wonen? Als wij de Vader gaan vertellen wie de Heere Jezus is, zou dat geen vreugde voor God zijn. Zou de heerlijkheid daar niet uitstralen. En dan hebben we dus de verantwoordelijkheid om in dat gebouw God groot te maken, maar we hebben ook de verantwoordelijkheid om hier beneden, als we naar buiten lopen, als we in onze gezinnen zijn, op school zijn, op ons werk zijn, om daar ook de heerlijkheid van de Heer uit te dragen en te vertonen.

Dat is niet iets wat je kunt leren, het is iets wat door je heen gebeurt. Als je geniet van de zegeningen die God je geeft, en daar wil ik mee afsluiten: met die cadeaus nog eens op een rijtje te zetten. Tenminste, ik denk dat dit de cadeaus zijn. Maar er zijn er waarschijnlijk nog veel meer in dit hoofdstuk. Je bent van veraf nabijgekomen. Je had geen aanspraak op God, maar je bent nabij gebracht door de Heere Jezus. Dat is een geweldig cadeau. Daar kun je al even mee aan de slag, ik wel tenminste. Het tweede cadeau is dat je toegang tot de Vader hebt gekregen. Is dat geen groot geschenk: toegang tot de Vader?

Ik denk dan direct aan Lukas 15, dat hoofdstuk kennen jullie allemaal. Het is de geschiedenis van de liefhebbende vader en de verloren zoon; het is maar hoe je het wilt noemen. Maar als die verloren zoon terugkomt naar huis, dan staat er een

prachtige zin: Toen de vader hem van veraf zag, werd hij met ontferming bewogen. Van veraf zag de vader hem al. De zoon die ver was afgedwaald, was geliefd door de vader; en de vader werd met ontferming bewogen.

Ja, Hij is onze vrede (vs. 14). Dat is het derde. Dat Hij onze vrede is, betekent niet dat ikzelf vrede heb, dat staat er niet. Dat is op zich wel juist, want Romeinen 5 zegt dat we vrede hebben met God – dat komt doordat we gerechtvaardigd zijn, en onze zonden geboet zijn. Maar hier staat wat anders, het gaat veel dieper. Hij is onze vrede betekent dat er nu vrede gemaakt is tussen Jood en heiden in dit ene lichaam van Christus.

En er is één nieuwe mens gevormd (vs. 15). Het oude is voorbij en het nieuwe is gekomen, zegt Paulus (vgl. 2 Kor. 5). Dat is een groot cadeau. Daar lever je wat voor in, maar daar krijg je heel veel voor terug. We zijn met God verzoend. Dat is een groot cadeau. En we zijn nu medeburgers van de heiligen geworden (vs. 19). Heb je daar wel eens over nagedacht? Ik weet het niet, misschien is het een beetje vergezocht, maar dan denk ik: Dan mag je bij Elia horen, dan mag je bij Elisa horen, dan mag je bij Abraham horen, dan mag je bij David horen, dan mag je bij Ruth horen, dan mag je bij Rachab horen: allemaal medeburgers van de heiligen, één grote familie. Ja, dat is wel wat menselijk gezegd natuurlijk, maar ik kan ervan genieten, als ik erover nadenk. Dat je met al die mensen zou kunnen praten bij wijze van spreken, en dat ze ons zouden kunnen vertellen wie de Heer voor hen is. Dat is genieten.

En dan ‘huisgenoten van God’ (vs. 19). Dat is misschien wel één van de mooiste benamingen. Dat je niet een kamertje aan de buitenkant krijgt van Zijn huis, maar dat je bij Hem naar binnen mag komen. Bij de Vader, en samen met de Vader mag genieten van Zijn Zoon. Huisgenoten: dat is zo’n rustige omgeving, waar God als Vader woont en Zijn intimiteit met ons deelt. Dat is bijna niet uit te spreken, maar dat is Zijn titel: ‘Abba, Vader’ (Gal. 4). En dan als het laatste cadeau zegt de Heer: Ik wil bij je wonen. Een woonplaats, God te midden van ons. God met ons, maar ook in het midden van ons (vs. 20-22). Dat is genade, dat is een enorme rijkdom, en daarmee wil ik besluiten.